

РЕШЕНИЕ

№ 4046

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5029** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Е. Е., гражданин на А. срещу Решение № 1411/10.05.2021 г. на зам. - председателя на ДАБ при МС.

В жалбата си жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспореното решение поради нарушение на материалния и процесуалния закон при несъобразяване с разпоредбата на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Твърди, че отказът не бил мотивиран, анализът на обстановката в А. бил повърхностен и не почивал на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там. В конкретния случай относно ситуацията в държавата на произход А., в тежест на административния орган било да докаже, че е налице промяна от такъв значителен и постоянен характер, която да отговаря на обратната хипотеза на чл.9, ал.1, т.1-3 от ЗУБ, а именно – че изобщо не съществува реален риск от тежки посегателства и гражданите на тази държава могат безпрепятствено и трайно да се ползват от ефективна закрила в страната си на произход. Това обуславяло най-малкото предоставяне на субсидирана закрила чрез хуманитарен статут на основание чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Жалбоподателят се явява в съдебно заседание. Представява го по реда на правната помощ, която му е предоставена, от адв. В. Л., която в хода по същество иска съдът да уважи жалбата и да отмени решението за отказ на закрила.

Ответникът по жалбата - Председател на ДАБ, чрез юрк. М. К., оспорва жалбата. Исква съдът да я отхвърли като неоснователна и да постанови решение, с което да

потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Не са налице предпоставките на чл.8 и чл. 9 ЗУБ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало с молба за закрила от кандидата, подадена до ДАБ на 29.09.2020 г. На 28.09.2020 г. са съставени регистрационен лист и Е. дактилоскопна карта (л. 88). Същия ден молителят е запознат чрез писмени указания (л. 89-93), чрез преводач, за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на бежанци и чужденци.

В регистрационния лист молителят е записан с имена Е. Е., гражданин на А., [дата на раждане] , А., в пров. Л., по етническа принадлежност пашун, по религия сунит, неженен, владеещ език – пашу. Тъй като лицето не е разполагало с документи за самоличност, данните са потвърдени и с отделна декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Молителят е непридружен непълнолетен и на основание чл. 25, ал. 1 от ЗУБ е назначен представител от общинската администрация със заповед на кмета на СО - район „С.“. Назначени са и социален работник от Дирекция „Социално подпомагане“ - С., на основание чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето, във връзка с параграф 1, т. 4 от ДР на ЗУБ, както и адвокат от „НБПП“.

При първоначалното му установяване от органите на властта в Б., молителят е бил настанен в Дом за временно настаняване на малолетни и непълнолетни при СДВР - МВР, откъдето по повод молба за закрила, лично подписана от него, представил се на този етап с имената Е. М., съпроводително писмо с Рег. № 322 от 28.09.2020 г. на СДВР - Д., МВР и протокол за предаване на непълнолетни чужденци, търсещи международна закрила с вх. № РД 09 - 1328/28.09.2020 г. е приет и настанен в РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. О. купел“. Молителят е настанен в специално обособена „Сигурна зона“ за настаняване на непридружени непълнолетни и малолетни чужденци, търсещи международна закрила в РПЦ -- С., където се гарантира денонощна грижа, уважение към личността на всяко дете, зачитане на неговото достойнство и осигуряване на участието му при решаване на въпроси, свързани с процедурата за международна закрила в защитена среда. След което с решение за настаняване № 74/02.10.2020 г. с вх. № РД 09 - ВР - 1053/05.10.2020 г. молителят е настанен в РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“. Видно от решение за настаняване с № 54/06.10.2020 г. и вх. № РД 09 - 1377/06.10.2020 г. е, че непълнолетният гражданин отново е настанен в РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. О. купел“. За последен път молителят е бил настанен в отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“, РПЦ - С. с решение за настаняване № 86/23.10.2020 г. с вх. № РД 09 - ВР - 1229/26.10.2020 г.

На 04.01.2021 г. социален работник на ДАБ - МС е изготвил формуляр за бърза оценка на най-добрия интерес за закрила на детето с участието на чужденеца и под формата на лично събеседване с него в сигурна и защитена среда.

На проведеното интервю по повод молбата на Е. Е. за международна закрила, същият заявява, че е роден в П., а веднага след неговото раждане заедно с цялото си семейство - баща си, майка си и шестимата си братя се върнали в А. и се заселили в [населено място]. Твърди, че посещавал учебно заведение редовно до 10-ти клас, а след завършването му е взел две учебни години за една и е завършил средното си образование. Заявява, че животът му в А. предимно минавал в учене, но и помагал в

работата на баща му, заедно с неговите братя. Разказва, че трима от братята му са по-големи от него, като само единият е женен и живее с неговото си семейство. Другите му братя живеят при семейството му в [населено място], като по-малките посещават учебно заведение.

Относно напускането му на А., молителят заявява, че около 7 месеца преди датата на провеждане на интервю с рег. № 501706/15.01.2021 г. е преминал последователно през П., И., Т. и Г.. За преминаването на държавите и държавните граници афганистанският гражданин е ползвал трафиканти, с които семейството на молителя били направили уговорка още от А. да го преведат в Европа. От Т. трябвало да продължи пътя си към Европа и така преминал първо в Г., а от там през септември месец 2020 г. влязъл на територията на Б.. Влизайки на наша територия молителят бил съпроводен от трафиканти първоначално през гориста местност в околностите на [населено място], а след това пристигнали и в околностите на [населено място], откъдето трябвало да продължат пътя си към С.. Вместо това след като били подмамани от трафикантите и останали в къща на трафикантите без вода и храна, решили да се предадат на полицията. Желанието на афганистанският гражданин е той да замине за Г. или Ф., където да продължи образованието си в областта на информационните технологии, а в следствие да си намери работа в същата професионална област.

При провеждане на интервюто, афганистанският гражданин разказва още, че родството на баща му произхожда от пров. Л.. Твърди, че тъй като в тази афганистанска провинция има известна несигурност, заради наличието на талибани след връщането на семейството му от П. в А., бащата на молителя преценил, че ще бъде добре за неговото семейство да се заселят в [населено място], където да имат сигурност за живота си и възможност за развитие. Въпреки това молителят разказва, че в пров. Л. и понастоящем живее неговит чичо, който се грижел за обработването на семейните земи. Е. Е. твърди, че често той и баща му пътували до пров. Л., за да помагат в събирането на реколтата от тези семейни земи. Именно заради тези чести пътувания талибаните отишли при чичото на молителя и му казали, че според тях Е. Е. и баща му изнасят информация за местонахождението на талибаните пред властите на страната и заради това талибаните трябвало да задържат молителя при тях. Същият мотивира молбата си за международна закрила с проблеми с талибаните в пров. Л.. Разказва, че талибаните познавали чичото на молителя и на него не му създавали проблеми, но не харесвали факта, че бащата на молителя и той самият често пътували до пров. Л., след което се връщали обратно в [населено място]. Афганистанският гражданин твърди, че в [населено място] за него имало сигурност и там проблеми с талибаните не е имал, но въпреки това семейството му казали, че е опасно да остане в А. и че трябва да напусне страната. Споделя, че баща му искал той да отиде във Ф., защото там имали роднини, които имат предоставен статут, работят и биха могли да му помогнат да се ориентира по-бързо в Европа. Затова и напуснал страната си по произход и предприел нелегалното пътуване, платено от семейството му, в посока Ф.. Молителят заявява обаче, че след като е пристигнал в Б. и бил задържан от полиция, вече не можел да продължи пътя си напред и имал желание да му бъде образувано производство по Д. регламент. Това обаче нямало как да се случи тъй като чичо му се отказал и вече не искал Е. Е. да отиде да живее при него. Непълнолетният чужденец заявява още, че след напускането му на А., баща му преустановил посещенията си на пров. Л. и от тогава не е изпитвал каквито и да било проблеми, трудности или несигурност от страна на талибаните. Заявява, че се чува редовно с родителите си,

които се интересуват за неговото здраве и развитие. Изрично молителят допълва, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност, не е бил насилван, заплашван или изтезаван. Допълва, че желанието му е да продължи пътя си към Г. или Ф., а останал в Б. само защото трафикантите ги измамили, след което бил задържан от властите в страната, взети са му пръстови отпечатащи и сега знаел, че ако отиде в друга държава те ще го върнат обратно в Б.. Изрично заявява, че не желае да остане в Б., което се потвърждава и от неговото поведение и действия/бездействия по време на престоя му на наша територия. Молителят споделя, че откакто е в Б. той е имал възможност да бъде записан в българската образователна система, но отказал. Заявява, че няма желание да учи и да се развива в Б.. Въпреки, че в центъра за настаняване на търсещи закрила чужденци се провеждат редица образователни курсове и мероприятия от различно естество за емоционално и интелектуално развитие, афганистанският гражданин категорично заявява, че няма интерес от тях и не ги посещава. Твърди, че използва единствено предоставения безплатен интернет, за да учи думи на френски и да се чува редовно с родителите си.

Кредитира се с доверие твърдението на молителя, че той е посещавал училище в А. и че е грамотен и образован, тъй като същият отговаря адекватно, следвайки последователност в изказванията си и с разбиране на зададените му въпроси. В подкрепа на този извод идва и факта, че молителят умее да се подписва и да изписва името си на езика пашу. За достоверно се приема твърдението на молителя, че той никога не е бил осъждан или арестуван в А., не е имал проблеми с армията или полицията в страната си по произход, не е политически ангажиран, тъй като не е направил изявления в хода на производството, които да сочат обратното. Също така молителят не споменава срещу него да е имало сексуални посегателства и/или физическо насилие. Няма данни от които да е видно, че той е напуснал А. поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, а напротив Е. Е., споделя че е напуснал страната си по произход по подбуди от страна на семейството му, които искали той да отиде във Ф., където да има по-добър живот, финансовите затруднения, които изпитвало семейството му в А., както и заявеният проблем с талибаните, който съществувал единствено на територията на пров. Л.. Следва да се отбележи, че споменатият проблем с талибаните е разрешен след преустановяването на посещенията на семейството му в пров. Л., от което може да се направи извод, че за молителя няма да има бъдещи проблеми при евентуалното му връщане при семейството му в [населено място], А..

Към административната преписка е приложена справка за А., вх. № МД-44/22.01.2021 г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на молителя е налице страх от преследване, не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. В К. има случаи на безразборно насилие, свързано с конфликти. Въпреки това, делът на населението, засегнато от безразборно насилие, е много малък и не е на ниво, при което един завърнал се, дори

такъв без семейство или друга мрежа за подкрепа и без преди това да е живял в К., би се изправил пред сериозна и индивидуална заплаха за живота си поради безразборно насилие. Освен това кандидатът не се позовава на никакви проблеми свързани с несигурност в А.. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото видно от приложената справка, то не е.

Като е обсъдил тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л. 11-21 по делото). Приел е, че спрямо кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец. Обсъдено е, че бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване спрямо него. Посочената от молителя причина, заради която е напуснал А., а именно желанието на талибаните чичото на молителя да го предаде на тях, не е свързано с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и в този смисъл не е релевантна за търсената закрила и не попада в предметния обхват на ЗУБ.

Посочената от молителя причина за напускане на държавата си по постоянно местоживееене, а именно хипотетичните проблеми, които той би имал в А., довели до желанието на молителя да отпътува нелегално за Европа, по-конкретно Ф. или Г., където да продължи живота си, не се оценяват като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив, а като причина от личен и социално-битов характер и като такава не попада в предметния обхват на ЗУБ. Освен това, според собствения му разказ чужденецът изрично заявява, че няма други причини да напусне А., освен установените до този момент. Мотивирайки молбата си за предоставяне на международна закрила, чуждият гражданин представя бежанска история изцяло изградена на базата на предположения и вероятности. Обстоятелствата при първоначалното му задържане, както и заявената от него причина да подаде молба за закрила в Република Б. дават основание лицето да се смята за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила. Това обстоятелство, както и факта, че чужденецът умишлено се укривал в Република Б. и искал да продължи пътя си за друга държава по незаконен начин, говори за липса на мотиви за търсене на закрила, тъй като би могъл да се направи извод, че лице, търсещо закрила, би се възползвало от възможността за нея при първата предоставила му се възможност.

Отречено е от органа спрямо молителя да е било осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, като от разказа му не следва да е бил заплашван пряко, нито пък е бил насилван или изтезаван. Той, не е заявил спрямо него да са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл.8, ал.2 – 5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

За чужденеца според ответникът в решението му, не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Органът е приел, въз основа на анализ на фактологията от бежанската история на молителя до самоволното му напускане на бежанския лагер, че действителният мотив за напускането на държавата му по произход е икономически и стремежът му е към по-висок стандарт на живот.

Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че

той е бил принуден да напусне държавата си по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Той не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. От изложеното следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ. Не обосновава съществуването на реална опасност от бъдещи посегателства, след като чужденецът е продължил да живее в страната си на произход след заплахата на талибаните, завършил е училище, както и че членовете на семейството му продължава да живеят в столицата на А. -- [населено място], където не срещат проблеми, а братята на молителят посещават училище и живеят в семейна среда с родителите си.

Съблюдаването на най-добрия интерес на непълнолетния се изразява в система от мерки, съпътстващи развитието на производство, но предоставянето на закрила се извършва само ако лицето отговаря на изискванията по специалния закон. Закрилата по ЗУБ не се предоставя по причина, че лицето е в риск, тъй като е непълнолетно, намира се извън страната, в която живее, и не може да получи защита от семейството си, а поради това, че са налице предвидените изрично и изчерпателно в чл. 8 и 9 от ЗУБ предпоставки. Непридружените непълнолетни са лица, които попадат в категорията „уязвима група“ по смисъла на т. 17 от §1 на ДР ЗУБ. Различно обаче е понятието "социална група" по чл. 8, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците и т. 5 от §1 ДР ЗУБ, според която "Раса, религия, националност, определена социална група и политическо мнение или убеждение" са понятия по смисъла на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и на чл. 10, параграф 1 от Директива 2011/95/ЕС на ЕС. Социалните групи, са групи от хора, обединени по специфичен признак и принадлежността към тях може да съставлява основание за предоставяне на статут на бежанец, какъвто не е случаят с уязвимите групи. Последните не получават статут на бежанец при привилегировани условия, а само ако отговарят на законовите изисквания, като особеното им положение се взема предвид и интересите им се съблюдават в производствата по предоставяне на закрила. Закрилата по Закона за убежището и бежанците не се предоставя по причина, че лицето е в риск, тъй като е непълнолетно, намира се извън страната, в която живее и не може да получи защита от семейството си, а поради това, че са възникнали редица, предвидени в този закон, особени обстоятелства. Молителят неколккратно в хода на производството заявява, че поддържа връзка с родителите си, твърди, че те са добре и не срещат проблеми от страна на талибаните и/или от други недържавни

и/или държавни субекти в страната им по произход. Един от основните принципи при разглеждането на молби за международна закрила е преценяването на най-добрия интерес на детето. В конкретният случай не се установява необходимост, молителят да бъде разделен от семейството си в А., както и пребиваването му на територията на Република Б. да е в негов интерес. За периода, в който афганистанският гражданин е пребивавал на наша територия, той не е показал интерес към интегрирането му в българското общество, като последователно е отказал, както да бъде записан в българската образователна система, така и да взема участие в обучителните курсове провеждани на територията на бежанския център, в който е настанен. В същото време, молителят заявява в проведените интервюта, че баща му искал синът му да отиде във Ф., за да продължи образованието си, което неговото семейство му е осигурявало в А., както го прави и към момента за другите им деца. При преценяване на най-добрия интерес на детето е от значение и преценката на родителите му. Изхождайки от това, че молителят е непълнолетен и предвид факта, че семейството му е в състояние да подсури образованието и възпитанието на децата си, както и че към момента те не изпитват трудности в страната си по произход, би могъл да се направи обоснован извод, че за лицето е най-добре да се завърне и да продължи живота си при родителите си в позната среда, където познава нормите и ценностите на обществото и да продължи образованието и живота си безпрепятствано. При оценяването и определянето на най-добрите интереси на определено дете или на децата като цяло, следва да се има предвид задължението на държавата да осигури на детето закрилата и грижата, необходими за неговото благосъстояние (член 3, параграф 2). Понятията „закрила и грижа“ също трябва да се тълкуват в широк смисъл, тъй като целта им не е посочена ограничително или отрицателно (като „за защита на детето от вреда“), а е свързана с комплексния идеал да се осигури „благосъстоянието“ и развитието на детето. Благосъстоянието на децата в широкия смисъл включва техните основни материални, физически, образователни и емоционални нужди, както и нуждата от обич и безопасност.

Във връзка с конкретния случай е изготвен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ - С., видно от който е че лицето иска да отпътува към Ф., където да продължи да учи и да започне работа в сферата на информационните технологии, напуснало е А. с помощта и знанието на родителите си, а те останали там. Лицето има желание да живее и учи в чужбина и не иска да остава в Б..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението е връчено на 20.05.2021 г. Жалбата е подадена на 20.05.2021 г., тоест в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалването. Поради това същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Противно на изложеното в жалбата, съдът не открива в производството и при постановяване на оспореното решение да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл.75, ал.1 от ЗУБ, вр. с чл.48, ал.1, т.1, предл.2 от ЗУБ – зам. - председател на ДАБ. Спазена е предвидената в закона форма, решението съдържа всички изискуеми реквизити. Молителят е бил информиран още към подаване на молбата за закрила за правата си в процедурата по разглеждане на молбата за закрила, както и за организациите, предоставящи помощ на чужденци и бежанци. Интервюто е проведено с преводач на разбираем от него език (пащу), решението също е връчено с преводач. Получено е становище от ДАНС, с което агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на лицето, в случай, че са налице условията за това. Конкретните оплаквания за нарушения на административнопроизводствените правила също са неоснователни. Органът не е игнорирал, както се твърди, изложените от лицето факти, обосноваващи заплахата спрямо него от цялостната ситуация в А.. Напротив, ситуацията в страната на произход е обсъдена в решението, като органът е приел, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Съдът намира също, че не е нарушен материалния закон и оспореното решение съответства на целта на закона.

Правилна е и преценката на органа за сигурността на страната по произход на жалбоподателя, направена въз основа на информацията за актуалната обстановка. Въз основа на данните от справката на дирекцията органът е направил правилен извод за ситуацията и конкретно, че въпреки оценяването на положението в някои части на страните като напрегнато, не следва насилието да се определя като безогледно, а атаките от страна на талибаните действително не могат да се преценят като въоръжен конфликт, както и че не може да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в страната. Дори и да са извършвани груби нарушения на човешките права, не може да се отрече, че държавната власт и международната общност полагат усилия за опазване на реда и сигурността на цивилното население в А., както и за

укрепване на стабилността на държавата, съществува възможността за вътрешно разселване, установяване в безопасен регион и подпомагане на разселените лица. Поради това обичайните трудности, които ще има такова лице предвид влошеното му икономическо положение, не могат да обосноват извод за нарушение на основните права до степен, че да представлява основание за предоставяне на международна закрила и съответно нарушаване на основни права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, конкретно чл. 3, принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.33 от Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951 г., както и чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС. Така и в решение № 3993 от 19.03.2019 г. по адм. дело № 14709/2018 г. по аналогичен казус от същия период “От последните данни за ситуацията в А. не може да се направи извод за наличие на значим за настоящото производство вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на чл. 9 от ЗУБ. Установената липса на ситуация на вътрешен въоръжен конфликт в страната сочи на неприложимост на разрешението, дадени в решение С-465/2007 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.“

Република Б. предоставя бежански статут на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал.1 от ЗУБ. На понятието преследване е дадено законово определение в чл. 8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Преследването трябва да е било насочено конкретно към лицето, търсещото закрила, а не да е поначало характерно на съответната страна. Затова твърденията на всеки кандидат, тоест - неговата „бежанската история“, следва да се преценяват конкретно и индивидуално.

Съдът намира, че конкретната бежанска история не съдържа обстоятелства, които да могат да попаднат в пределите на понятието „преследване“ по смисъл на чл. 8 от ЗУБ по някоя от причините,

посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Молителят е заявил, че не е бил, арестуван, че не е имал проблеми с властите, включително заради своите етническа принадлежност и религия. Действително както го е обсъдил и ответникът в решението си, дори и да е достоверен еднократният акт на талибаните спрямо него, без формулирана конкретна заплаха за живота и здравето му във връзка с религиозна принадлежност (няма данни молителят да е сменил религията си, след запознаването му с Б.), същият е относим към икономическия мотив, пердвид реалните последици от този акт за жалбоподателя- конфискация на земи и овце. Заплахата, осъществена от талибаните е към благосъстоянието на кандидата, няма данни да е бил заплашен животът или здравето му, същият два месеца е продължил да живее в А., не сочи други конфликти с талибаните.

Поради горното, съдът намира, че представените от кандидата факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на бежански статут по чл.8 от ЗУБ. Жалбоподателят и на интервюто пояснява целта си - да достигне Европа и да получи документи. Съответно проблемите, които заявява са от икономически характер, извън обхвата на ЗУБ.

Настоящият състав счита, че обжалваното решение е правилно и в частта му, в която е прието, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут на кандидата по чл. 9 от ЗУБ.

Пред административния орган молителят не е заявил конкретни факти и обстоятелства, които да попадат в някоя от хипотезите на чл. 9, ал.1 от ЗУБ - реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликти. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата, където е живял през целия си живот, където и към момента родителите му продължават да живеят, то той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Напротив, според разказа на лицето, то той поддържа връзка с родителите си и видно от установеното по време на интервюто, е че лицето няма да има никакъв проблем да се завърне при тях.

Не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От изложеното може да се направи извод, че за Е. Е. не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Според анализа на Е., в К. се извършва безразборно насилие, но не на

високо равнище и съответно се изисква по-високо ниво на отделни елементи, за да се покажат сериозни основания да се вярва, че граждан, върнат на територията, ще бъде изправен пред реален риск от сериозна вреда по смисъла на член 15(с) СЮ.

Въпреки това, отделните елементи винаги трябва да бъдат взети под внимание, тъй като те биха могли да поставят кандидата в ситуации на повишаване на риска. Може да се заключи, че общото състояние на сигурността в [населено място] не пречи на разглеждането му като възможност за вътрешно разселване.

Предвид усилията на международната общност, за мир и стабилност в А. информацията на българското външно министерство, че обстановката в К. се нормализира, а също и по съображения, че подобни ситуации възникват и в други страни, в това число европейски, касае се за терористични действия, а не за въоръжен конфликт.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на интервюто се установява, че действителният мотив за напускането на, държавата му по произход е стремежът към установяване в държава с по-висок стандарт на живот. Видно от собствения му разказ е, че реалната причина да подаде молба за закрила в Република Б. е факта, че към този момент било невъзможно да продължи пътя си.

С оглед гореизложеното съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Е. Е., гражданин на А. срещу Решение № 1411/10.05.2021 г. на зам. - председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: